

MI KUJEMO

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE OLGA MEGLIČ

DRAGI BRALCI

V roke ste vzeli prvo glasilo učencev osnovne šole Olga Meglič, ki se predstavlja z naslovom MI KUJEMO.

Kaj kujejo mladi:

- ... svoje življenje
- ... svoje znanje
- ... svoj prosti čas
- ... svojo bodočnost
- ... ljubezen
- ... samoupravljanje
- ... bratstvo in enostnost

Mnogo vsega je treba skovati.

Prepričan sem, da so v mladih dobra kladiva, kladiva, ki bodo jeklena, glasna pa tudi ljubeča.

Mladi ustvarjalci

želim, da ostanete taki, kot se kažete v svojih prispevkih:

- ... veseli, žalostni
- ... razigrani, razposajeni
- ... delovni, odkriti

tudi v tistih letih, ko to več ne bo tako samoumevno.

Ravnatelj:

Hojker Ervin

UMRL JE NAJVEČJI PRIJATELJ MLADINE,
T I T O

Jočemo vsi.
Tudi nebo joče.
Rastline, ki več ne srkajo krvi, živali, ki ne
bežijo pred poki pušk. Joče svobodno sonce. Joče
belec, joče črnc, bitalec in rdečkožec. Vendar
le kratek čas. Kajti kot si nas sam učil, vemo,
da je treba, ko je najhuje prepevati. Odšel si.
Pustil pa si svoje ideje in misli, globoko zako-
reninjene v nas, ki jih ne more izruti noben hudo-
urnik. Mi smo Jugoslovani. Nekoč je pesnik zapisal:
"Bolje bi bilo, da bi Sotla vsahnila, kot bi
narod na dva dela razdelila." Vse tvoje življenje
je polno prizadevanj in boja, za bratstvo in
enostnost med narodi. Čuvali ga bomo kot punčico
svojega očesa, kar je ena tvojih zadnjih želja.
Boril si se za enakopravnost med vsemi zemljani.
Ti nisi poznal porazov, ker jih nisi hotel priz-
nati. Bil si prvi v boju, prvi v miru, prvi v
srcih vseh naprednih ljudi. Vsa smo ti zaupali,
ker smo vedeli, da nas nikoli ne boš pustil na
cedilu. Bil si zelo preprost, dostojen vsakomur.
Že samo tvoje ime govori o tvoji preprostosti.
Samo T, I, T, O, In vendar je dovolj, da zaupamo v
te štiri črke in smo srečni. Tito je ime, ki ga brez
težav lahko izgovori vsak človek. Veš, tudi jaz
jočem. Pa ne za to, ker si umrl. Kajti ti nisi
umrl. Tvoj lik je še živ, pred menoj. Jočem le,
ker se nikoli nisem mogla pogovarjati s teboj. V
mojih mislih si se srehal po širokih ulicah,
prostranih poljih, obsijanih s sijočimi obrazi
tvojih ljudi. Živel si za te obraze. Zelo veliko

si storil za nas, mlado. Sprejemal si nas takšne, kakršni smo. Razumel si nas in nam zaupal. Večkrat si govoril, da je lahko dežela ponosna, če ima takšno mladino, kot je naša. Velikokrat sem sanjala o srečanju s teboj. Poznam te izrazite poteze tvojega obraza. Tvoje neustrašne oči, tvoje roke, ki so se tolikokrat rokovali. Tvoj glas. Sanjala sem, da sem te obiskala na Dedinjah. Med živahnim pogovorom sva se sprehajala po tvojem vrtu. Pokazal si mi svoje kipe, razkazal cvetlične grede in drevje, ki si ga sam posadil. Sedla sva na klop in se pogovarjala, pogovarjala. Sijala sem od sreče. S seboj sem imela spominsko knjigo. Vanjo si napisal: "V spomin na najino srečanje. TITO." Premišljevala sem: "Vsi mi lahko zavidajo. Najsrečnejši in najbogatejši človek na svetu sem." Toda bile so le sanje. Čudovite sanje, ki se niso uresničile. Nekaj takih srečnežev pa je le. Tistih nekaj pionirjev, nekaj ljudi, ki so preživeli najlepše ure svojega življenja s teboj, VELIKIM ČUDOM ČLOVEŠTVA.

Perkovič Edita, 6.a

Umrli je en TITO, ostaja drugi, to smo mi vsi.
SREČNA SEM, DA JE ŽIVEL.

Poglej, če nebo joče za njim, drevesa žalostno
sklanjajo težke veje k tlu. Narava sluti, da smo ga
izgubili tebe, najdražjega, najljubšega človeka.

Vaupotič Jelka 7.b.

Vidovič Suzana, 8.b

MISLI O TITU

Nenadoma sem zaslišal po radiu, da je Tito umrl.
Svončnik mi je padel iz rok. Ne mama ne jaz nisva
verjela.

Gorišek Tomi 7.b.

Ni res, on ni umrl. Vzela sem v roke knjigo o Titu
in jo odprla. Vame so se zazrle njegove oči, ki so
resno gledale v bodočnost. Toda v skritih koticah
so plesali ogenjčki, ki so očem dajali topel lesk.

Preac Jasmina 7.a.

Na igrišču so zamrli otroški glasovi, na cestah je
ugasnilo brnenje avtomobilov, ptički so prenehali
žvrgoleti. Le deževne kapljice so padale na asfalt.
Po licih Jugoslovanov pa so drsele solze.

Perkovič Edita, 6.a

Poglej, še nebo joče za njim, drevesa žalostno
sklanjajo težke veje k tlom. Narava sluti, da smo
izgubili tebe, najdražjega, najljubšega človeka.

Vidovič Suzana, 8 b

Tito je zapisal: "Otroci so naše največje bogastvo."
Mladost pa je nekaj, kar znajo ceniti samo starejši.

Vovk Tara, 7. a

Da bi mi ostal v spominu, sem zbrala njegove slike.
V šoli smo prvo ponedeljkovo uro posvetili spominom
na Tita. V razredu je bila popolna tišina. Samo
kdaj pa kdaj kakšen vzdih.

Prelesnik Mojca, 7.b

Če stopiš v park, sedeš na klopi in prisluhneš nara-
vi, začutiš svobodo. Po cvetličnih mejah letno
Da, tudi to je Tito, da hodim v šolo. Učim se v
materinem jeziku, učim se za življenje, za samo-
upravljanje, učim se o tem, kaj je bilo v pre-
teklosti, da bi lažje razumela, kaj je danes in kaj
bo jutri.

1979 sem nosila zvezno štafeto. Osterman Saša, 8. a

ko sem jo nosla, sem mislila na Tita. Ko sem 25.
maja videla štafeto v Titovih rokah, sem bila srečna.
Komaj sem začela govoriti in razumeti druge, že so
me poučili, kdo je Tito.

Ko sem bila sprejeta med pionirke, sem dobila
člansko izkaznico, ki sem jo skrbno hranila. Vedno
znova sem v njej prebrala, kaj nam je naročil Tito.

Katarina Verhnjak, 8. a

Kot otrok sem si Tita predstavljala kot velikana,
ki lahko naredi prav vse: zdrobi skalo, izruva drevo,
premika zemljo, Vse to in še veliko več.

Mlinarič Danica, 8. a

Tito je zapisal: "Otroci so naše največje bogastvo."
Mladost pa je nekaj, kar znajo ceniti samo starejši.

Vovk Lara, 7. a

Spomini iz vojnih let
Da bi mi ostal v spominu, sem zbrala njegove slike
in članke in jih spravila v spominsko mapo.

Nekega deževnega dne nisem imela kaj početi in mama
mi je pripovedovala dogodke iz vojnih let. Takole
je bilo:

Turk Metka, 7. c

Če stopiš v park, sedeš na klopi in prisluhneš nara-
vi, začutiš svobodo. Po cvetličnih mejicah lahko
mrmrajo čebele, v krošnjah dreves nočno grulajo
golobi. To je svoboda, ki nam jo je ustvaril TITO.

upala poklicati očeta in matere, ki sta še spala.
Ker nismo takoj odprli, so tisti, ki so bili v
vdrli v sobo. V temi smo slišali nemške besede in

Babusek Alenka, 8. raz.

spoznali smo Nemce. Morali smo vstati in pohiteti
1979 sem nosila zvezno štafeto. Tistih nekaj minut,
ko sem jo nesla, sem mislila na Tita. Ko sem 25.
maja videla štafeto v Titovih rokah, sem bila srečna.

Požego, kjer je bilo taborišče. Že nekaj tednov
po prihodu v Požego se je začela huda in hudo
življenje. Bili smo lačni in iskali smo hrano.

Vojsk Majda, 8. b

Nato smo našli nemško smetišče, kjer smo pohiteli
Narod se spominja človeka po dejanjih, zato bo Tito
srečno živel v naših srcih.

je umrl brat, star komaj 4 leta. Za brata mi je
bilo tako hudo, da sem vedno jokala. Bil je edini
brat, ki sem ga imela. Ker sem bila močno priza-
deta, sta oče in mati poprosila za pomoč rdeči
križi. To je bila edina rešitev za mene. Prišla
sem v dijaški dom v Samobor. Tu sem bila vse do
osvoboditve.

Brkič Robert, 8. a

Ko je bilo konec vojne, smo se vrnili nazaj v
rodni kraj, od koder so nas Nemci med vojno
izgnali."

Lastnik Sonja, 6 b

Spomini iz vojnih let

(po pripovedovanju)

Nekega deževnega dne nisem imela kaj početi in mama mi je pripovedovala dogodke iz vojnih let. Takole je bilo:

"Moj oče je bil komunist, zato so ga domačini izdali. Nekega večera, bilo je oktobra, je nekdo potrkal na vrata. Ura je bila tri zjutraj, ko sem zaslišala trkanje. Postalo me je strah in nisem upala poklicati očeta in matere, ki sta še spala. Ker nismo takoj odprli, so tujci razbili vrata in vdrli v sobo. V temi smo slišali nemške besede in spoznali smo Nemce. Morali smo vstati in pohiteti z njimi. Z seboj nismo imeli vzeti ničesar, razen tega kar smo imeli na sebi. Pred hišo nas je čakal kamion, s katerim so nas odpeljali v Slavonsko Požego, kjer je bilo taborišče. Že nekaj tednov po prihodu v Požego se je začela lakota in hudo življenje. Bili smo lačni in iskali smo hrano. Nato smo našli nemško smetišče, kjer smo pobirali ostanke hrane. Postali smo bolni. Zaradi tega mi je umrl brat, star komaj 4 leta. Za brata mi je bilo tako hudo, da sem vedno jokala. Bil je edini brat, ki sem ga imela. Ker sem bila močno prizadeta, sta oče in mati poprosila za pomoč rdeči križ. To je bila edina rešitev za mene. Prišla sem v dijaški dom v Samobor. Tu sem bila vse do osvoboditve.

Ko je bilo konec vojne, smo se vrnili nazaj v rodni kraj, od koder so nas Nemci med vojno izgnali."

Lastnik Sonja, 6 b

BRATNEK JOZE S.A

stopila v razred, sem le bežno ošinila otroke, ki so sedeli v klopi. KURIRČKOVA POŠTA

9. aprila je potovala skozi Ptuj kurirčkova pošta. Na tisti dan smo se zbrali pred spomenikom Jožeta Lacka. Pionirji smo imeli rutice in kapice. Naši pionirji so prinesli kurirčkovo torbico do spomenika Jožeta Lacka. V torbici so bili pozdravi za tovariša Tita. Pri spomeniku smo imeli proslavo. Učenci iz naše šole so nastopali. Naši pionirji so predali torbico posebni šoli. V razredu smo imeli razstavo.

me je oče kregal: "Bodi Slovenka v srcu!" Ubogala sem. In nihče ni nikoli več spregledal, da sem Slovenka. Prebijala sem se kot ledolomilec.

Duška Junger, 2. b

V TUJINI

Prispeli smo nekega vročega poletnega dne. Sonce je žgalo, v avtu je bilo kakor v peklu.

Začele naj bi se počitnice, toda mene je težila skrb za novo šolsko leto. Vleklo me je k tlom, posrkala je iz mene vso radost do življenja.

Še zdaj čutim poglede na sebi svojih prejšnjih sošolcev. Zapustila sem jih v svoji domovini, ostali so v Jugoslaviji.

Spomnila sem se kitice neke pesmi: Košček zemlje, košček sreče, ki ji pravimo ljubeče DOMOVINA.

To mi je dalo novih moči in stekla sem v kopališče. Jeseni me je očka peljal v šolo. To je bila nizka zgradba. V hali so viseli izdelki otroških rok. S tresočimi koleno sem se vzpenjala po stopnišču. Kako bo? Me bodo sprejeli za prijateljico? Pa tudi če ne, prav vseeno mi je. Val malodušja me je zajel, poslušno sem capljala za očetom. Ko sem

stopila v razred, sem le bežno ošinila otroke, ki so sedeli v klopih. Te so bile malo čudno razporejene. Tvorile so obliko konjske podkve. Ali ne prinese podkev sreče? Nisem verjela.

Z jezikom nisem imela težav. Le sovražila sem učiteljičina ugotavljanja: "Svetle lase imaš, modre oči, rojena si v Nemčiji, saj si Nemka!"

Enkrat sem si drznila ugovarjati: "Ne, nisem!" Učiteljica se je pomenljivo nasmehnila, zasovražila sem ta smehljaj. Bil je vedno enako leden, kot bi ji primrznil k obrazu. Ko sem prišla domov, me je oče kregal: "Bodi Slovenka v srcu!" Ubogala sem. In nihče ni nikoli več slišal, da sem Slovenka. Prebijala sem se kot ledolomilec, ki tre led. Znova in znova sem se zaletavala, končno sem prebila zid.

Dobili smo spričevala. Tič mi ni pomenilo. Oče je bil že doma. Pritekel mi je naproti. Obraz mu je žarel kot otroku, ki dobi novo igračo.

"Lara, domov gremo!" Bilo mi je, ne morem opisati, kako. Le tisti, ki mu je enkrat že tekla voda v grlo in je zadnji trenutek zgrabil za rešilno bilko, ve, kakšen občutek je to.

Larisa Vavk, 7. a

Rada jo imam

Če ne bi bilo mame: me ne bi bilo na svetu.

Kdo bi me naučil govoriti?

Kdo bi me postavil na noge?

Kdo bi me naučil oblačiti?

Kdo bi me lepo vzgajal?

Vse to me je naučila mama. Zato jo imam zelo rada.

Barbara Petrovič, 3. a

VČASIH MI JE TEŽKO

Vsi otroci, ki imajo svoje mame, so jim te največja tolažba v hudih urah in dnevih. Mnogo pa nas je, ki mam sploh nimamo in si iščemo tolažbo drugod.

Tudi jaz bi bil zelo vesel, če bi imel svojo mamo in bi ji lahko zaupal vse skrivnosti, povedal vse težave in bolečine. Oddolžil pa bi se ji s tem, da bi ji pomagal, ob praznikih pa bi ji podaril šopek cvetic, z najlepšimi željami.

Tudi sedaj bom tako storil. Kupil bom šopek in ga z bolečino položil na hladen grob, kjer počiva že pet dolgih let. Zamislil se bom in se spominjal vseh tistih lepih in toplih doživljanj z mamo, tistih nežnih besed in poljubov, ki mi jih je z materinsko ljubeznijo podarila. Ko sem bil bolan, mi je nudila pomoč, me je tolažila in če je bilo potrebno, poklicala zdravnika.

Čez čas se bom prebudil iz misli, ki so bile tako tople in lepe, da bi si jih vsak otrok želel in se zamislil vanje.

Vrbančič Robert, 8. b

NAJLEPŠA PODOBA SI TI, MATI

Mama, to je najlepša luka za naše vrnitev.
Vedno odprta.
To je topla in nežna roka, varen objem.
Okrog ramen.
Mama, to so noči
ob zibelki
Mama, to so najlepše oči
najdražje žene.
To je prvi nasmeh korakanja v jutro.
In pot v življenje, ki s skrbmi sveti na njeno srce.
To otroštvo je modro puščeno spominom.
Mati, to je nežna senca nad nami.
Smisel vsakega trenutka življenja.
Šele ko jo enkrat odnese čas,
spoznamo njeno dobroto.

Žaklin Enfalt, 8. a

LE TEBI, DNEVNIK, ZAUPAM

Že tri leta je od tedaj, ko smo se razšli vsak na svojo stran. Družinske razmere so bile dobre do tedaj, ko je oče začel piti. Zapravil je ves denar, a mi smo bili lačni.

Mama je morala skrbeti za vse štiri. Povrhu pa ji še oče ni pustil, da bi prinesla kdaj pa kdaj kakšen bonbon. Če je bil pijan, je razbijal po hiši in nas vse napodil ven, da smo spali pri sosedih. Drugi dan, ko je bil že nekoliko trezen, pa je odšel v mesto in ga včasih ni bilo po cel dan. Mi pa smo bili lačni in zeblo nas je. Ko smo prišli do stanovanja, je bilo vse zaklenjeno. Čakali smo in čakali, a očeta

od nikoder. Čez nekaj časa je prišel nekdo povedat, da je v bolnici. Mamica nas je dala k sosedu in takoj odšla v bolnico. V tistem trenutku smo bili zelo zaskrbljeni, kaj če nam oče umre, kdo bo služil za nas kruh.

Mama pa tudi vsega ni zmogla, saj je delala pri šivilji ves dan, denarja pa je dobila toliko, da smo se komaj preživeli. Velikokrat smo odšli lačni v šolo. Tudi knjig nismo imeli. Velikokrat ko smo šli v šolo, smo očeta zagledali pijanega in se mu hitro skrili, ker nas ne bi pustil v šolo.

Sedaj smo že veliki. Vsak zna po svoje soditi očetove hibe in vrline. Zdaj bi rad bil med nami, a mi ne pustimo, ker mu to vračamo.

Bucovič Roman, 7. b

ŽAL MI JE

Nekega dne sem bila sama doma. Brskala sem po mamičini omari. Na najvišji polici je bilo zloženo blago, svetlo drap barve. Zdelo se mi je, da ga je zelo veliko in, da mamica ne bo opazila, če ga malo odrežem. Nisem mogla počakati, da bi se mamica vrnila, povedati bi morala, da sem skrivaj brskala. Odrezala sem kakšnih deset centimetrov blaga.

Čez nekaj dni je mamica opazila košček blaga, na katerega sem nekaj risala. "Kje si našla ta kos prave svile?" me je vprašala. Nisem povedala po pravici. Mamica je uganila, kaj sem storila. Bila je zelo žalostna. Pokvarila sem ji blago za kostim, pa še zlagala sem se. Še danes mi je žal.

Toplek Alenka, 4. b

ROŠIČ VITKO 7.A

ROSE VIKO / 1A

1A / 1A

BILA SEM PALČEK TOM

Neko noč sem imela čudne sanje. Sanjala sem, da sem postala majhna, majhna kakor palček TOM.

Imela sem tudi čarobno palico, ki mi je izpolnila vsako željo. Ukazala sem palici, da je vse ljudi sveta naredila dobre. Življenje je postalo srečnejše. Vojne so se končale in vsi ljudje so imel dovolj oblek in kruha. Premožni so svoj denar razdelili med revnejše. Vsi so se spoštovali in se imeli radi, povsod je bilo slišati pesem in smeh. Tudi jaz sem se hotela poveseliti z njimi. Toda pozabila sem, da sem majhna kot fižolček, ljudje me niso opazili in skoraj so me pohodili. Z vso močjo sem začela bežati, pri tem pa sem izgubila svojo čarobno palico, ki bi mi lahko pomagala. Naenkrat sem pred seboj zagledala strašno zverino. Bila je mačka, ki me je imela za miš. Hotela me je požreti in v grozi sem zakričala. Ravno takrat pa me je mama prišla buditi. Vsa prestrašena sem sedela v postelji in nisem mogla verjeti, da sem še živa.

Bila sem vesela, da so bile vse to le sanje.

Toda, želela bi si takšno čarobno palico, ki bi naredila svet brez vojne in lakote, svet, v katerem bi našel vsakdo košček sreče.

Čerček Alenka, 5. b

PAJKOV VSAKDANJE

"Presneto, že spet mi je nekdo strgal mrežo!" se jezim in prilezem iz svoje mračne luknje. Sonce že toplo sije ko odtelovadim. Še pet počepov! Ena, dva, tri, štiri in pet. Uh, sem že pošteno utrujen.

V hladilniku ni nobenega jajca več, jaz pa lačen. Nobena muha se še ni ujela v mrežo. Verjetno je nisem pravilno postavil. Kako že?

Poiščem staro "buklo", kjer piše, kako se pripravlja past. Mreža mora biti obrnjena proti severu, vodoravne niti morajo biti namahane z OHO lepilom, navpične pa z medom. Plesti je treba vedno z leve proti desni.

Ja, vse to sem napravil in ne pomaga!

Najbolje, da se grejem na soncu in čakam . . .

Popraviti bom moral tram na strehi. Če ne, se nekoč še sesuje name. Groza bi bila, če bi me soseda Mica vlekla izpod ruševin svoje "bajte", Saj res, kdo ve, če mi je že spletla pulover. Zima bo kmalu potrkala na vrata. Moj kamin neprestano kiha in ne vleče dima. Tudi drva primanjkujejo. Markov svinčnik bom razsekal, lesa bo še za tri zime. Kakšni problemi!

Zatekel se bom k Mici v drugem kotu sobe. Hopla, danes se še nisi umil, falot. Brado je treba obriti, ne boš šel kot brdavs k prikupni sosedi. Kapljica norveškega parfuma za privlačnost!

Kako nesramno do nje. Ozrem se na steno, kjer visi njena podoba, res sem revež, vdovec! Gospodinja je morala biti res kruta, da jo je pobila, mojo zvesto žensko.

Doma bom ostal! Premislil sem si. Ne bom si "natrpal" še eno "ženšče" v hišo. Prevelike so zahteve teh damic.

Krznen plašč, zlato ogrlico, športni avto, da ne govorimo o ličilih.

Ah zame je to preveč, saj se mi še streha nad glavo podira.

Kostajnshek Lučka, 7. a

KASETA

Sem majhna bolj ploščata in živim v škatlici. Rodila sem se v tovarni Jugoton. Imam mnogo sester. Vse smo si podobne. Z nami živi še mnogo drugih kaset. Nikoli se ne prepiramo. Saj vemo, da se bomo nekega dne vse razšle, na različne kraje cele Jugoslavije. Prav danes sredi najbolj zanimivega pogovora so se nam približali tovarniški delavci. S seboj so prinesli veliko škatel in ko smo videle te škatle, se nismo več smejale in pogovarjale, saj smo vedele, da nas bodo razdelili in odpeljali. Naložili so nas v kartonske škatle in nas odnesli na tovrnjak.

Tovornjak se je ustavil pred veliko veleblagovnico. Spet so nas raztovarjali in odnesli v skladišče. Še isti dan so nas razložili po policah in kmalu je nekaj mojih sestic odromalo v neznani svet.

Naslednji dan je k prodajalni mizi prišel kupec in kupil prav mene. Stlačil me je v veliki žep, kjer mi ni bilo najbolj prijetno. Po dolgem zibanju se je ustavil, pred nekakšnimi velikimi vrati. Takoj je odprl moj dom - škatlico in me porinil v kasetofon.

V meni so se začeli oglašati zvoki ansambla ABBA. Kolikor sem vedela, je bil z menoj zadovoljen. Poslušal me je vsak dan. Minil je teden, dva tedna in končno me je pospravil v škatlico, saj me je nadomestila nova kaset, boljša od mene.

Nekaj dni sem se še kotalila v škatli, a nekega dne se mi je približal človek me zgrabil in odnesel v smeti. Tako sem končala na smetišču, kjer je bilo mnogo smeti, mojih novih prijateljic.

M O J P S I Č E K

Nekega mrzlega zimskega dne mi je očka povedal, da bo kupil psička. Vsi smo bili veseli in ga vprašali: "Kje ga boš dobil, kakšne pasme bo in koliko bo stal." Objasnil nam je, da ga bo kupil pri prijatelju lovcu Štefanu, da bo čisti lovski terier, da ne bo dosti stal in da mu bom ime izbral jaz.

Ko sem nekaj dni po tem dogodku šel iz glasbene šole, sem si v mislih predstavljal majhnega psička, ki bo zelo priden. Pridem do doma, vstopim, se preobujem in stopim v kuhinjo. Tam se vsedem na kavč in zagledam zraven sebe čudo, ki mi vzame sapo. Bil je majhen, srčkan, preplašen psiček s temnim kožuščkom, na katerem so se lesketale svetlejše lise. Vzamem ga k sebi in vidim, da ves trepetja. Nato grem v dnevno sobo, kjer mama zaliva rože, jo pozdravim in jo vprašam za kužka. Ona pa mi objasni, da je to kužek, katerega sem tako težko čakal in da se še ni privadil. Še enkrat sem šel k psičku, ga pobožal in rekel: "Ti boš moj psiček Ari". Psiček se je počasi privadil in postala sva nerazdružljiva prijatelja. Skupaj sva tekmovala v teku, pri katerem je bil on seveda hitrejši. Včasih je bil tudi nadloga. Prevrnil je že vazo, odšel do naslednje ulice in začel je drugim kazati zobe. Ker je pes čiste pasme, bova kmalu začela z učenjem po navodilih iz knjige Moj pes. Njegov urnik pa je takšen: Zjutraj mora biti v garaži, ko se vrnem iz šole, pa je večinoma zunaj. V soboto in nedeljo pa gremo k stari mami, zato ima tam veliko svobode. Tudi sam si že vrata odpre in pride iz garaže k meni v prvo nadstropje. Večkrat dobi kakšno slaščico in za to mi je

hvaležen. Pri nas mu je zelo dobro, zato je tudi malo prevelik za svojih 6 mesecev. Včasih je seveda tudi poreden in ga moram malo kaznovati. Vendar je še vedno moj lep psiček z majhnim repkom in zelo bi mi bilo žal, če bi ga izgubil.

Kolednik Oto, 6. b

MOJA MAMA

Mama hodi v službo. Skrbi za nas. Doma kuha, šiva in pospravlja. Med prosim časom me tudi uči.

Perger Robi, 1. a

MOJA MAMICA

Ko mamica pride iz službe, skuha kosilo. Po kosilu pomije posodo. Moja mamica cel dan dela. Radi ji pomagamo.

Ercegovič Roman, 1. a

MOJA MAMICA

Moja mamica je stara 32 let. Hodi v službo in je kurirka pri Komunalnem podjetju. Ko pride iz službe, mi pomaga pri nalogi. Ima nas rada.

Vidovič Edi, 1. a

NAŠ PES

Imamo psa, ki mu je ime Ari. Ari je lovski pes. Je zelo hud. Pes je črne barve. Vsi ga imamo zelo radi.

Kolednik Slavko, 1. a

Mi imamo psička. Ime mu je Amor. Rad je mleko. Mizar mu je naredil hišico. Amora imam rada. Z njim se igram.

Jamnik Petra, 1. a

MOJA MUCA

Moja muca je bele barve. Nekega dne sem sklenila, da bi ji dala ime Mika. Vsak dan, ko grem ven, se mi mota okrog nog. Poklicala sem jo. Prav gotovo je vedela, da je to njeno novo ime. Z Miko sva postali najboljši prijateljici. Nekega dne sem zvedela strašno novico, da je Miko povozil avto. Vsa žalostna sem planila v jok. Še sedaj jo vidim, kako me milo gleda v obraz. Saj sem jo imela zelo rada.

Pelcl Sonja, 4. a

PARČEK

Nekoč sem si želela petelina. To sem povedala staremu atu. Stari ata je povedal njegovemu prijatelju. Od starega ata prijatelj mi je prinesel petelina in kokoško. Zelo sem bila vesela, ker sem

imela par. Prinesel mi ju je v vreči. Naredil je nekaj lukenj, da ne bi poginila. Nastlala sem v zaboj za jabolka. Spodaj sem dala seno, da bi imela mehko. Hranila sem ju s koruzo in pšenico. Tudi vodo sem jima dala za piti. Nekoč sem pozabila zapreti vrata v garaži in sta mi odšla. Našla ju je na srečo soseda in mi ju prinesla nazaj. Ko sem drugič pozabila zapreti vrata, mi je odšla samo kokoška. Petelina sem zaprla na dvorišče in ga dražila. Priklical mi je kokoško. Čez zimo sem imela oba v garaži na toplem. Spomladi sta hotela ven. Dala sem oba k stari mami. Tam sta zelo pridna zraven drugih kokoši. Moja kokoška pridno nese jajca. Moji mamici je zelo v korist, ker ima jajca za rezance.

Hvala Brigita, 3. b

M U C A Č O P A

Pri nas je muca,
debela za dve,
mleka nič noče,
meso ji pa gre.

Je sivorjava
in stara šest let,
k sosedovi mucu gre na potep.
Zelo je pogumna,
se nikogar ne boji,
lovi krte in miši
zato ji oči klobase deli.

Udovič Svarun, 5. a

MOJE SANJE

Sanjal sem, da sem letel po zraku. Letal sem visoko v nebo. Srečal sem ptiče, letala, vesoljske ladje. Zvezde so bile velike in na njih sem spal. Začelo je nekaj ropotati in brneti. Kaj mislite, kdo je bil to? To so bili roboti. Pogledal sem in zbežal. Mislil sem, da je to res. Ampak ko sem pogledal, sem si oddahnil. Bile so sanje.

Belšak Olga, 2. a

V E Č E R

Poslušam glas zvonov
čutim vonj cvetov
in žuborečih voda.

Nekje zapoje čriček
škrjanček solo je povzel
a murn na violino igrati
je začel.

Vidovič Milica, 6. b

Prodajam časopis

Nastopilo je leto 1979, ko smo po počitnicah znova odšli v šolo. Zbrali smo se pred zgradbo, ki je bila do tedaj gimnazija, a sedaj osnovna šola. Nekaj časa smo hodili v šolo, ki smo jo imenovali šola v ustanavljanju. Šolo, naš drugi dom, smo kasneje preimenovali po borki in junakinji Olgi Meglič. Dodeljena sem bila v 5. b razred. Le nekaj učencev sem poznala. Dnevi so tekli in spoprijateljili

smo se in postali dobri sošolci. Imamo razredni pouk. Dobili smo zelo dobro razredničarko. Razen rednega pouka, imamo vsak svoj hobi oziroma smo se vključili v razne krožke. Eden izmed mojih hobijev je tudi prodajanje časopisov, katerega s sošolko Valerijo prodajava vsako sredo. Prodajava časopisa Večer in Sedem dni. Stanujeva v bližini bolnišnice, zato večnoma vse izvode časopisa prodava po oddelkih. Mnogi pacienti so navdušeni nad najino akcijo prodajanja časopisa. Da časopis po bolnišnici lahko prodajava, morava imeti dovoljenje zdravnikov in medicinskih sester.

Nedavno tega sva stopili na oddelek kirurgije povprašali sestro, ali smeva prodajati Večer in Sedem dni. Očitno je bila sestra zelo zamišljena in naju ni dobro razumela, saj naju je vprašala, v kateri sobi se nahaja. Prasnila sva v smeh. Šele, ko sva se nasmejali, sva sestri ponovno razložili zakaj se nahajava v bolnišnici. Odšli sva po oddelku in brž prodali vse izvode časopisa.

Ko sva se vračali proti domu, sva se pogovarjali, koliko anekdot doživijo ljudje, ki časopis prodajajo vsak dan.

Šeruga Zdenka, 5.b

TEŽKO JE MOLČATI

Pouk smo imeli eno uro pozneje kot ostali. Prišli smo prezgodaj v šolo, stali na hodniku in se tako glasno pogovarjali, da je bil pravi živžav. Prišla je tovarišica in nas opozorila, naj gremo v razred, kjer je tovariš ravnatelj zelo slabe volje. Vsi smo stekli v razred in v razredu je nastala popolna ti-

šina. Tudi to nam je povedala, da hodi po razredih in zapisuje razgrajače. Ko so prišli še drugi, smo jim povedali to novico.

Darko in Irena sta šla potrditi vozovnici. Nenadoma je stopil v pisarno tovariš ravnatelj. Zapletli so se v pogovor. Marko ga je vprašal, če je res slabe volje. A on je rekel, da ni. Vesela sta šla v razred. Irena ni mogla molčati in je vse povedala. Tovarišica se je nasmejala in rekla. Vam je pa res težko molčati.

Vesna Ivanuša, 2. a

NEPRIJETEN DOGODEK

Imam majhno žensko kolo, ki je že zelo staro. Nekega dne sem se s kolesom odpravil k stari mami. Pri dravskem mostu me je ustavil miličnik. Zahteval je kolesarsko izkaznico. Malo sem se prestrašil, kaj bo naredil z mano, ker nisem imel izkaznice in tudi ne izpravnega kolesa.

Tedaj se je pripeljal nek tujec, ki ga je miličnik ustavil in zahteval prometno dovoljenje. Hitro sem se vsedel na kolo in naglo odpeljal. Naenkrat sem začutil strašen tresk in že sem padel po kamenju. Odletelo mi je zadnje kolo. Na glavi mi je zrasla buška. Urno sem pobral dele kolesa in odhitel k stari mami. Dedek se je takoj lotil dela in ga popravil. S kolesom se še vozim sedaj, čeprav je že staro petnajst let.

Dolinšek Matjaž, 3.a

POMLADNO PREBUJANJE

"Tako lep dan je, grem se malo sprehajat," sem sklenila. Sonce je sijalo na prebujajočo se naravo. Stekla sem po stezici v gozd med pomladna drevesa. Sama, čisto sama sem se sprehajala med golimi debli visokih smrek in poslušala žvrgolenje ptic.

Na jasi med gozdovi in potokom so cveteli zvončki in trobentice. Tako lepo, visoko so stegovali svoje bele glavice in zvončkljali med rumenimi trobenticami.

Tedaj je od nekod pritekel mlad fantiček in zaklical: "Mami, pogledj, sami beli cvetovi" že je hitel nabirati in trgati bele glavice. Vse povprek je tancal in skakal po rožah. Nabral je velik, prevelik šopek zvončkov in trobentic, ostale pa pchodil in pomendral.

Ponesel jih je mami, ta pa ga še malo ni oštela. "Kako nesramno"! sem se jezila. Najraje bi stekla za tem fantalinom in mu jih kar precej naložila.

Deček je tako uničil tisti nedotaknjen del narave, kamor še ni prodrla naša uničevalna roka.

Maša Kostanjšek, 5. a

SPOMLADANSKO JUTRO

Spomladan-sko jutro je še malo mrzlo. Odpirajo se cvetlice, ki še imajo zaprte cvetove. Prebujajo se ljudje in hitijo v službo. Na cestah nastane hrup, v tovarnah že delajo stroji. Ljudje hitijo po pločnikih in se pogovarjajo, kakšen dan bo. Ob 7. uri se odpirajo trgovine. Povsod so že prižgane luči. V

rudnikih se že tresejo krampi. Na trgu se začne brbljanje in zraven prodajalcev se naberejo ljudje. Ljudje niso več tako debele oblečeni. Drevje šumi. Ptice selivke se vračajo iz južnih krajev. Iz pip priteče voda. Ob 7.30. uri zazvoni šolski zvonec in učenci že sedijo v svojih klopih. V glasbenih šolah zapoje pesem inštrumenti. Otroški krik zadoni v vrtcih. V bolnišnicah se zasliši jok dojenčkov. Psički in muce že skačejo po vrtovih in se igrajo. V tovarnah se začne malica in vsi delavci hitijo, da se bi najedli in si bi lahko naročili razne sokove, ore in deit. Ko se namalicajo se malo pogovarjajo in gredo zoper delat. Med delom imajo oblečene modre plašče, ki jim zavarujejo njihovo obleko, ki si jo kupijo z zasluženim denarjem.

Štumberger Leonida, 4. a

NAŠ RAZRED

Tudi mi, učenci 4. b razreda, bi se radi predstavili. Napisali smo skupinski spis.

Naš razred je majhen. Učilnico krasijo risbice, ki jih sami narišemo. Skrbimo, da je vaza vedno polna cvetja. Snažilka nas večkrat pohvali, ker za sabo počistimo. Zelo pogrešamo telovadbo. Najraje telovadimo v telovadnici, vendar je v 2. polletju zasedena. V šolo smo prinesli veliko knjig, ki si jih med seboj sposojamo. Veliko smo se naučili. Ali veste, kdo so bili nekoč lastniki tovarn? Dva odgovora vam bomo povedali: žandarji, belogardisti. Ali res veliko znamo?

Zbiramo: črne pike, podpise, muje

Značke so predrage. Nekaj jih zbira tudi petice in pohvale. Vsi smo tekmovali v znanju vesele šole. Dobro smo se uvrstili. Nekaj jih tekmuje v podpisovanju mamic. Trudimo se, da bi bili dobri tovariši.

SMEH IZ ŠOLSKIH KLOPI

V nekem razredu je vprašal učitelj:

"Kje so v Afriki rude?" Iz klopi se sliši odgovor: "V zemlji!"

Vidovič Milica, 6. b

U G A N K E

Sladko in rumeno,
ko ga predelaš,
kislo in strupeno.

GRODJE -- VINO

Tika, taka
nič ne čaka
vedno se vrti,
kakor čas beži.

URA

V kleti živijo,
se rade bojijo

MIŠI

Na štirih nogah stoji
in tvojo težo obdrži

STOL

BIL SEM BOLAN

Ko sem bil bolan, sem moral ležati. Zunaj so se igrali otroci. Žalostno sem gledal skozi okno. Babica me ni pustila ven. Bil sem poreden in sem babici ušel.

Janko Arnuš, 1. a

PRI NAS DOMA

Ko sem prišel iz šole, sem pomagal očku pri delu. Mamica je nabirala regrat. Janko je bil bolan. Babica je likala perilo.

Arnuš Stanko, 1. a

PRI ZDRAVNIKU

Nekega dne sta ata in mamica mislila iti na morje. Midva z bratom pa bi bila pri sosedih. Mamica je na peč postavila vodo za kavo. Ker je bila voda vroča, je mamica vsipala kavo v vodo. Potem je odšla v sobo. Ko sem se prebudil sem šel v kuhinjo. Zanimalo me je kaj je z loncem. Ko sem lonček dvignil, se je kava nagnila na mojo stran in polil sem se po glavi. Potem sem zakričal. Mamica je prišla iz sobe in videla, kaj sem si naredil. Dvignila me je in spravila usedlino z glave. Dala mi je ruto čez glavo in poklicala sosedo. Sosedka me je dala v avto in me odpeljala k zdravniku. Ko smo prišli k zdravniku, me je zdravnik vprašal, kaj sem si naredil. Ko sem mu povedal, kaj se je zgodilo, so me odpeljali v bolnico. V bolnišnici me je mami-

Je majhna, nagnjena
da jo dobijo.

ca slekla ter mi vzela ruto z glave. Zdravnik mi je obvezal glavo in mi dal pižamo. Potem mi je zdravnik poiskal posteljo. Mamici je rekel, da lahko drugi dan pride na obisk. Kmalu za tem sem se spoznal z bolniki. V bolnišnici smo se zdravili in igrali. Čez en mesec je zdravnik rekel, da sem zdrav. Potem je prišla po mene sosedka. Bila je vesela, da sem spet zdrav. Ko me je pripeljala domov, so me vsi veselo pričakali.

Habjanič Peter, 3. b

OČISTIMO NAŠE OKOLJE

V petek po pouku je šel naš razred čistiti okolje KS Olga Meglič. V akciji sta sodelovala tudi oba tretja razreda in 6. b. Mi smo pobirali smeri na Panorami. Ker nismo imeli dovolj vrečk, je šlo nekaj učencev ponje. Vrečke smo razdelili pred Panoramo. Našli smo polno smeti. Ko je bila velika vreča polna, smo jo odnesli pred trgovino. Kontejnerja še niso pripeljali, zato smo smeti pustili pri odlagališču. Nekaj smeti je odnesel veter. Smeti smo pobirali tudi ob Dravi. Pobirali smo le tiste, ki so jih ljudje spotoma odvrgli. Privatnih odlagališč nismo čistili. Bilo je veselo. Lepo pa bi bilo, če ljudje ne bi tako brezbržno odmetavali smeti kjerkoli. Tudi kontejner bi lahko prej pripeljali. Ob enajsti uri jih še ni bilo.

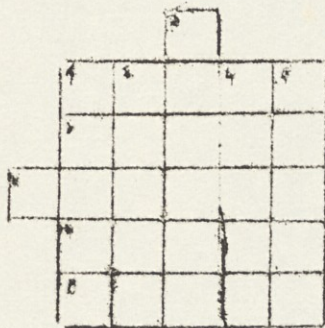
Artenjak Helga, 4.b

Je majhna, nagnušno
če jo dobiš,
se težko je znebiš.

UŠ

Šabeder Robert, 5.b

Magični lik

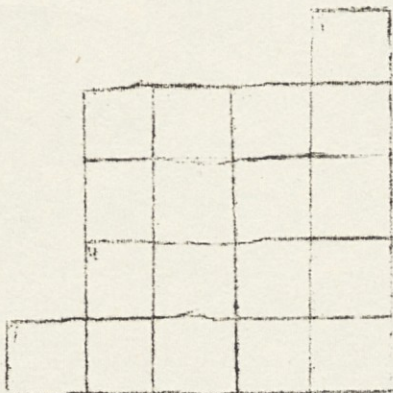
Vodoravno in navpično

1. sadež vinske trte
2. človek, ki riše,
3. bolničarska priprava za prenos ranjencev
4. morska zažeda globoko v kopno, kjer je voda mirna
5. reka, ki teče skozi Maribor

Rešitev:

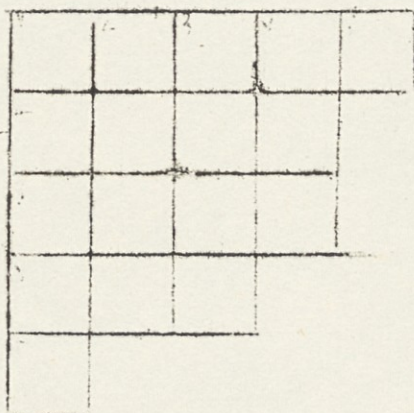
1. grozd
2. risar
3. nosila
4. zaliv
5. Drava

Gavez Bojan, 6. b

1. Cesar (v srbohrvaščini)
2. žival v vodi
3. prvi letalec
4. v SRB in H gora,
visoka 1737 m

REŠITEV: CARA -- RIBA?
IKAR -- BABA

1. Vulkan v Italiji
2. Jezero v Turčiji
3. rastline
4. Časomers
5. 23. črka

REŠITEV: VEZUV -- EBER --
ZELI -- URI -- V

Kociper Robert, 6. b

